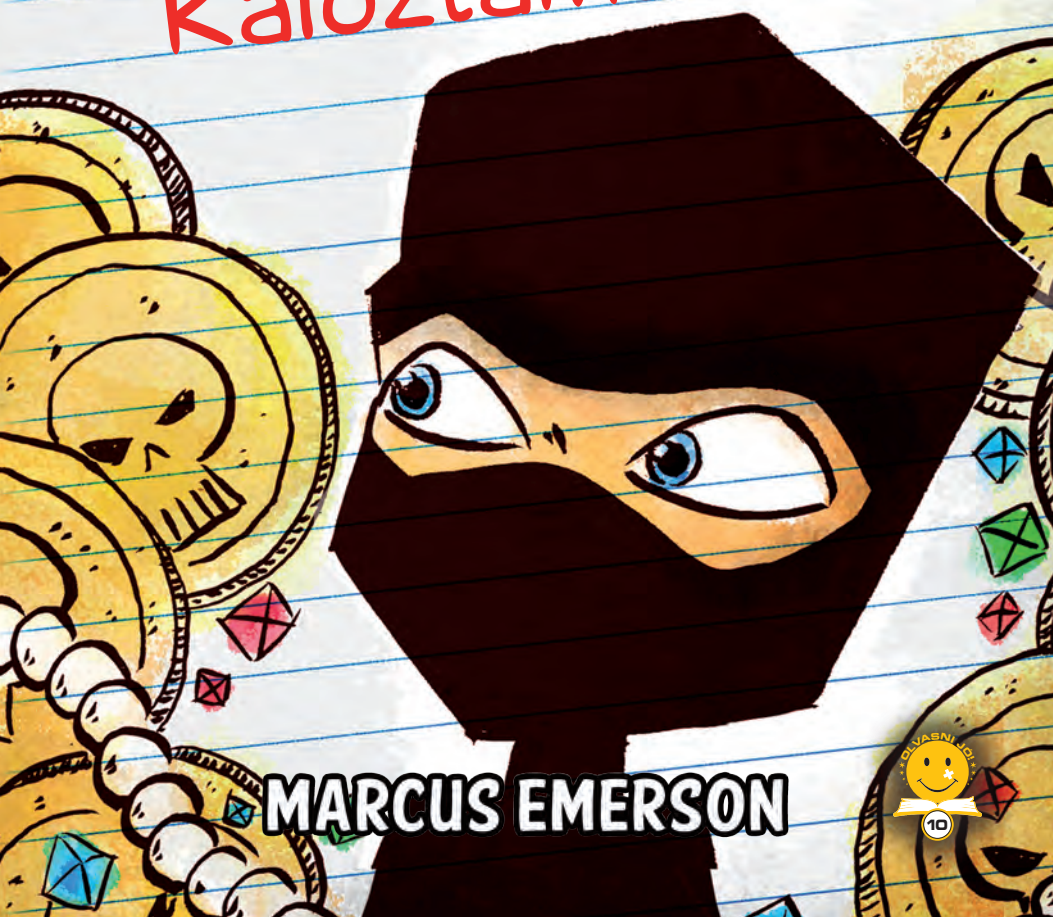

Egy hatodikos nindzsa naplója

2
Kalóztámadás

MARCUS EMERSON

10

Marcus Emerson,
Noah Child és Sal Hunter

Egy hatodikos
nindzsa
naplója 2

Kalóztámadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2019

A nevem **Chase Cooper**, és mivel ez már a második naplóm (az apám *még mindig* azzal nyaggat, hogy hívjam „krónikának”), hadd kezdjem azzal, hogy gyorsan összefoglalom, mik történtek az előző hónapban! De mindegyelőtt itt van pár infó rólam.

Így nézek ki. Az állukat a földön keressék, hölgyeim!

Tizenegy éves vagyok, és továbbra is vészesen cingár. Szívesen mondanám, hogy mióta nindzsa lettem, dagadok az izomtól, de ez nem igaz – ami nem is baj, mert egy böhöm nindzsa hülyén nézne ki.

Nem panaszkodhatom a Bukowsky Iskolára. A tanév elején új fiúként jöttem, mégsem szívta senki a vérem. A szünetekben menő csávókkal és sportos arcokkal vannak tele a folyosók, én meg igyekszem észrevétlenül lapítani.

Vannak, akik „képregénybolondnak” neveznének, de én magam jobban szeretem a „gourmet” kifejezést. Ez ínycencet jelent, mert én nem csak *falom*, de jól is *ismerem* a képregényeket. Szakértő vagyok, nem kocka. A gourmet szót az unokatesóm, Zoé tanította. Ő a világ legkirályabb unokatesója, de neki el ne mondd, hogy ezt mondtam!

Egyre jobb barátok vagyunk Braydennel, a vérfarkasvadással, de azért még nem mondanám a „legjobb” barátomnak. Párszor találkoztunk sulin kívül is. Gagy horrorfilmeket néztünk, és cikiztük őket. Hidd el nekem, nagyobb poén, mint amekkorának hangzik! Egyszer ott volt Zoé is, és még *ő is* nevetett néhány jeleneten.

Kábé egy hónap telt el azóta, hogy befejeztem az első **naplóm** krónikám. Ha emlékszel, úgy ért véget, hogy Wyatt lebukott, és elkapták, amiért lenyúlta az adománygyűjtésre összeszedett pénzt. Wyatt mindent bevallott, ezért a tanárok nem is nagyon nyomoztak tovább, így a titkos nindzsaklán továbbra is titkos tudott maradni. Azt is örömömre szolgál közölni, hogy Wyattet kicsapták

a Bukowskyból. Azt nem tudom, most hova jár, de tök őszintén, egy hangyabokányit sem izgat.

Ja, és most jön a lényeg, bár azt hiszem, erre már magadtól is rájöttél: én még mindig nindzsa vagyok, sőt, én lettem a nindzsaklán új vezetője.

Először nem akartam vezér lenni. Először is, ha nincs a nindzsaklán, engem nem gyepálnak el a sulis legelső hetében. Másodszor pedig, kevesebb mint egy hete voltam nindzsa – mégis hogy lehetnék egy klán feje nindzsucuk ismeretek nélkül? Végül aztán Zoé meggyőzött, hogy muszáj élnem egy ilyen lehetőséggel, és elvállaltam a dolgot.

Brayden könyörgött, hogy vegyem be a klánba, de nem akartam, hogy úgy tűnjön, csak azért lettem főnök,

hogyan bevehessem a haverjaimat a buliba. Így aztán nem mondtam, és kértem, hogy várjon még pár hónapot. Brayden nem kimondottan örült a döntésnek.

Azért is bólintottam rá a vezetőségre, mert Wyatt lebukása napján az egyik nindzsa odajött hozzám, és azt mondta: a Bukowsky Iskolát kalóztámadás fenyegeti.

Jó vicc, mi? Még hogy kalóznak támadnak egy iskolára! Először én is azt hittem, hogy csak viccel... de nem viccelt.

Az egész hacacaré hétfő reggel kezdődött, osztályfőnöki előtt. Hogy miért emlékszem erre ilyen pontosan? Mert a világ legidegesítőbb reggele volt aznap: a Beszélj Úgy, Mint Egy Kalóz! Reggel.

– Hejhó, cimborrrák! – kiáltott Brayden, ahogy belépett a terembe.

Tisztán emlékszem, hogy felnyögtem, ahogy meghalottam.

– Jaj ne! – mondtam, és lehunytam a szemem. – Ne kezd te is!

– Ne nyafogj már! – szólalt meg Zoé, és hátrafordult a székében. – Csak mert te nem bírod a kalózkodat, attól még nem kell nekünk is elrontanod az egészet. Amúgy is csak a reggelről van szó. Osztályfőnöki után vége is.

– Nem a kalózkodat nem bírom – javítottam ki. – Azt nem bírom, ha az emberek kalózosan *beszélnek*. Vagyis várj, ez sem teljesen igaz! Azt nem bírom, hogy az emberek előadják magukat, a sulis közepe, és ráadásul nem is ügyesen, hanem bénán. Mindenki csak azt kiabálja, hogy „Hejhó, cimborák!”

– Előadjuk magunkat? – kérdezte Brayden. – Mint valami színjátészó körben?

– Pontosan – feleltem. – És baromi idegesítőek vagytok!

Zoé fintorgott.

– Mi lenne, ha megtartanád magadnak a véleményed?

Suttogva folytatta:

– Téged sem zrikál senki, csak mert fekete pizsibe bújsz tesin, és nindzsának képzeled magad!

Megráztam a fejem.

– Az nem ugyanaz.

– Hát persze hogy nem! – mondta Zoé, és közben bólogatva feltartotta a hüvelykujját. Nyilvánvalóan vicceskedő szekálásnak szánta. – *Nindzsavezér uraság!*

Keresztbe tettem a karom. Utálok, amikor így szólít, és ezt tudja is. Nindzsaként vezetni nem gyerekjáték, és az elmúlt hónapban sokszor megfogalmazódott bennem, hogy vajon jó vezér vagyok-e. Valahányszor Zoé ezt mondta rám, egy részem mindig úgy érezte, nem csak a megszólítás a vicc, hanem *én magam* is az vagyok.

Na szóval: akármerre néztem, mindenhol kalózosan beszélő gyerekeket láttam. Borzasztó volt, de nem volt mit tenni ellene, úgyhogy megfogadtam Zoé tanácsát, és abbahagytam a nyafogást.

– Bocsi – mondtam Braydennek.

– Nincs gáz – felelte. – Egy pillanatig azt hittem, fogod a nuncsakud, megpörgeted a fejed fölött, mint egy propellert, és kirepülsz vele innen. Nem szoktál ilyet? Nem ezt csinálják a nindzsák?

– Nem – kezdtem, de Zoé közbevágot.

– Azt hallottam, a nindzsák olyan gyorsan tudnak ütni, hogy az ütés visszamegy az időben, és még baba korában képen törli az áldozatot!

– He, he, he – mondtam gúnyos álnevetéssel. – Nagy vicc.

Brayden így folytatta:

– Azt hallottam, hogy vannak nindzsák, akik feketére festik a testüket, és meztelenül banzájznak, mert ruhában verekedni *nem elég tökös* dolog. Ez igaz?

Felsőhajtottam, és lejjebb csúsztam a székekben.

– Be ne vess a tengerbe, édes egy komám, csak vicceltem, hajhó! – nevetett Brayden.

Csikorogtak a fogaim, de azért kipréseltem magamból egy mosolyt. Az osztályfőnöki csak tizenöt percig tartott, annyit csak túl lehet élni.

A faliórán 7:45-höz értek a mutatók. Becsöngettek, elkezdődött a nap. Mrs. Robinson, az osztályfőnök hátradőlt a székében, és elkezdte felolvasni az aznapi tudnivalókat.

– Hejhó, cimborák! – mondta Mrs. Robinson mosolyogva, és behunyta az egyik szemét. – Ti tengerjárom vén kutyák, hívjatok csak Félszemű Robinsonnak!

Az egész terem egy emberként harsant fel: „Hejhó!”

Ettől jó ideges lettem volna, ha nem lett volna olyan vicces. Hangosan felnevettem, és velem együtt mindenki más is.

– Nesztek a tudnivalók, ti semmirekellő nyavalyások! – kalózkodott tovább Mrs. Robinson. Fiatalabb volt, mint a többi tanár, és messze ő volt a leghelyesebb tanárnő az egész suliban. A helyeset csak úgy értem, hogy nem volt öreg, és az arcbőre nem úgy nézett ki, mint ami próbál meglógni a koponyájáról. – *Egyedik pont*: hadd köszönjem meg minden tengerésznek, hogy velem együtt ápoljátok ezt a csodás hagyományt, és úgy beszéltek, mint egy kalóz!

Sok diák mormogott vissza valamit. Szerintem azt mondták, hogy „szívesen”, a maguk kalózos módján. Nem hiszem, hogy izgatta őket a nyelvtani helyesség.

– Kettedik pont – folytatta Mrs. Robinson, és megint feláldozta a nyelvtant a kalózság oltárán –, a hét második

felében lesz a Tánc Kifulladásig Iskolaest, amin mind-
egyik kis hajólakó himpellérnek kötelező részt vennie!

Úgy tűnik, a Bukowskyban minden hónapban van va-
lami rendezvény. Múlt hónapban a jótékonyági gyűjtés
volt. Most meg ez a táncest van, ami a szív- és érrend-
szeri betegségek komolyságára hívja fel a figyelmet, és
arra buzdítja a diákokat, hogy egészségesebben éljenek.
A neve Tánc Kifulladásig, és az a lényege, hogy felnőt-
teket kell befűzni, hogy fizessenek bizonyos összeget, te
pedig táncolsz cserébe egy bizonyos ideig. Az egész est
csak két óra hosszú lesz, szóval mindenki eleve úgy ké-
szül, hogy majd végigtáncolja az egészszet – vagy legalább-
is amíg ki nem fullad.

– Pénteken, a tanítási idő végén nagygyűlést tart az
iskola – folytatta Mrs. Robinson. – Aztán a rendezvény
maga pontban ötkorrrr fog kezdődni. A részvétel kötele-
ző. Kivéve, ha valakit felmentenek a szülei! Ott találko-
zunk, szárazföldi patkányok!

– Te mész? – kérdeztem Zoétól.

Felém fordult a székében.

– Úgy ám, cimbora! Te nem?

Felsóhajtottam.

– Ha el tudnám lógni valahogy, ellógnám.

– Jó buli lesz – felelte Zoé.

Mrs. Robinson folytatta:

– Ne feledjétek, hitvány ebek, aki a legtöbb pénzt gyűj-
ti, az megkaparintja a kincses térképet! A kincs pedig
nem más, mint egy családi utazás Hawaiiira, és aki nyer,
még a Bukowsky kabaláját is megváltoztathatja!

Jól hallottad. A nyertes nemcsak hogy elutazhat Hawaiiira, de még a sulis kabaláját is lecserélheti. A kabala már vagy egymillió éve egy vadmacska, és a sulis már amúgy is le akarta cserélni, ezért gondolom, beajánlották díjnak, hátha akkor majd lelkesebben gyűjtik a pénzt a gyerekek. Igazuk lett.

Mrs. Robinson tovább duruzsolt pár egyéb tudnivalóról, ami senkit sem izgatott – pizza lesz az ebéd, valaki összefirkálta a fiúvéce falát, meg valamit a könyvtári belépőkártyákról.

Zoé megrázta a fejét. Felém fordult, és sutyorogni kezdett.

– Szerintem hiba egy hatodikosra bízni a kabalánk sorát!

– Szerintem nem – mondta Brayden. – Szerintem menő ötlet. Ha én nyerek, a kabala egy úrlény lesz. Ugye milyen király? A Bukowsky-úrlény!

– Nem király: hiba – felelte Zoé. – *Cimbora*.

Én a plafonra szegeztem a tekintetem.

Zoé biztos kiszúrta, mert kuncogni kezdett.

– Te meg ne légy ilyen morcos! Lehet, hogy idegesítő ez az egész, de azért poénnak poén.

– Az, persze – feleltem. – Elárult a saját unokatestvérem! Kalózkodik összevissza, pedig tudja, hogy utálok.

Vállon bökött, és ezt válaszolta, kedvesebb hangon:

– Ugye tudod, hogy rám mindig számíthatsz? Én mindig a te oldaladon leszek, még ha emiatt be is kell épülnöm az ellenség sorai közé!

Bólintottam, és az órára pillantottam. Reméltem, hogy már mindjárt kicsengetnek, és végre vége lesz ennek a kalózos ostobaságnak. Nagy mákomra valóban épp kicsengettek.

Mrs. Robinson a papírjait rendezgette, nehogy véletlenül kihirdetlenül hagyjon valami... kihirdetnivalót. Végül aztán mosolyogva felnézett a jegyzeteiből.

– Tengerre! Utatokra bocsátalak benneteket, nyavalyások!

Mindenki hejhózott még egyet, aztán lassan kiszállingóztunk a folyosóra. A következő órám rajz volt, amin együtt vagyok Zoéval és Braydennel is. A Bukowskyban a hatodikosok maguk állíthatják össze az órarendjüket, úgy, mint a felsőbb osztályosok.

Azt mondják, ettől könnyebb lesz az átlépés hatodikból hetedikbe a gyerekeknek. Én ebben azért nem vagyok olyan biztos.

Hétfő, 8:15, rajzóra

Mikor én a rajzterembe értem, Zoé és Brayden már ott beszélgetett egy új tanulóval.

A srác a Zoé melletti padban ült, ami történetesen az én helyem szokott lenni, de mivel baromi jó fej vagyok, szó nélkül hagytam a dolgot.

– Csak szólok – kezdtem –, hogy az az én padom.

Jó, hát lehet, hogy nem hagytam *teljesen* szó nélkül.

– Bocs, cimbora – mondta az új srác, és felvette a hátizsákját a földről. – Hát nem tudad, hogy egy *kalóztámadás* alatt semmi sincs biztonságban?

Feltartottam a tenyerem, hogy elhallgattassam. Neki úgy tűnhetett, hogy azt akarom jelezni, értem, mire gondol, de valójában csak annyit akartam, hogy fogja be azt a kalózforma száját. A rajzteremben a padok négyes csoportokba vannak rendezve, és a vele szemben lévő kettőben még nem ült senki, így hát leültem én az egyikhez.

Hatodikban nincs ülésrend, szóval úgysem volt hivatalosan enyém a helye.

– Ez a pad üres. Én leülök ide, te maradj ott!

– Köszönöm uraságodnak! – mosolygott az új srác.

Felhúztam a szemöldököm.

– Csak akkor maradhatsz, ha abbafejezed a kalózdumát!

Ebben a pillanatban a terembe lépett Mr. Richardson, és elkurjantotta magát:

– Hejhó, cimborák!

Na, szuper. Úgy tűnik, a rajztanárnak sem szólt senki, hogy a kalózosdi csak becsöngetésig tart. Az egész osztály nevetni kezdett, és visszahejhózott neki.

– Ma egy új tanulót üdvözölhetünk körünkben! – szólalt meg Mr. Richardson. – Gyerekek, hadd mutassam be Carlyle-t!

Zoé az új sráchoz fordult:

– Menő név!

– A szüleimnek jár érte a dicséret – mondta Carlyle.

Ettől Zoé furcsán kacarászni kezdett. Sőt, még a szemhéjai is rebegtek. Undi. Az unokatesóm első látásra belehabarodott valakibe.

Nem akartam bunkó lenni Carlyle-lal, mert én magam sem rég érkeztem a suliba, de azért örültem, hogy már nem én vagyok a legújabb tanuló. Előrehajoltam.

– Örülök, hogy megismertelek, Carlyle. A nevem Chase!

Az új srác csak bámult rám egy ideig. A kínos csend kínosan kínos volt. Végül aztán elmosolyodott.

– Ahoj, Chase! Örülök, hogy a fedélzeten lehetek!

Én csak vigyorogtam tovább, és próbáltam nem törődni azzal, hogyan beszél. Szerencsére Brayden felvilágosította.

– Ó, az az egész kalózosdi csak az első szünetig tartott. Zoé egyből Carlyle védelmére kelt.

– Na és akkor mi van, ha ő tovább csinálja? Szerintem ez igazán menő dolog. Amúgy meg Richardson is kalózosan köszönt, mikor bejött! Jobb lenne, ha az *egész nap* kalóznapi lenne.

Brayden megadóan föltartotta a kezét.

– Igazad van. Csinálja, ha akarja!

Carlyle lassan felém fordult, és így szólt:

– No, és te, cimbora? Böki a csőröd, ha úgy beszélek, mint egy hitvány kalóz?

Nagyon meg kellett erőltetnem magam, nehogy képen röhögjem.

– Dehogy böki. Ez egy szabad ország.

Hétfő, 10:30, tornaóra

Nem fogok hazudni: a rajzóra egész jó volt. Új fiú létere Carlyle egész tökösnek tűnt. A többiek az osztályban egyből megkedvelték a kalózos beszéde miatt. Egy kis részem egész le volt nyugözve, hogy valaki egy új és ismeretlen iskolában meg mer lépni valami ennyire furát a legelső napján.

Még pár tényleg jó poént is mondott.

Lényeg a lényeg, nem zavar, hogy egy tornaórára jár Zoéval, Braydennel és velem. Nyilván Zoé pár fokkal izgatottabb volt, hogy ott látta őt, mint én.

Brayden és én átöltöztünk, és kimentünk a kosárpályára a többiekhez. Ott vártuk, hogy megjöjjön a tanár, Mr. Cooper.

Mikor Carlyle kijött az öltözőből, hozzánk sétált oda. Biztos azért, mert előtte velünk volt rajzórája, és csak minket ismert.

– De durva! – kiáltotta Zoé, a lányöltözöből kifelé jövet. – Te is erre a tesiórára jársz?!

– Bezony – bólintott Carlyle.

– Hát ez... – kezdte Zoé csillogó szemmel –, hát ez igazán nem semmi!

Mikor már mindenki kiért a pályára, Mr. Cooper elkezdte felolvasni a névsort. Miután engem kipipált, Carlyle-ra nézett.

– Új fiú vagy, igaz? – kérdezte Mr. Cooper a névsorra meredve. – Carlyle-nak hívnak?

– Általában fosztogatni hívnak! – felelte Carlyle kalóz stílusban.

Mr. Cooper arca meg sem rezgett.

– Jó – felelte tárgyilagosan, és egy pipát tett Carlyle neve mellé. Aztán felnézett, és hangosan így szólt:

– Ahogy azt megszokhattátok, gyerekek: itt lehet kosarazni, kint lehet focizni, akinek meg semmihez sincs kedve, az futhat köröket a pályán. Ha esetleg érdekel valakit, odakint van valami akadálypálya, vagy ilyesmi. Ki tudja? Csináljatok, amit akartok!

Elég egyértelmű volt, hogy Mr. Cooper utálja a munkáját.

Fürgén megindultam az ajtó felé, de lelassítottam, amikor feltűnt, hogy se Zoé, se Brayden nincs mellettem. Lemaradtak, és Carlyle-lal beszélgettek.

– Honnan költöztél ide? – kérdezte Zoé.

Carlyle megvakarta a tarkóját.

– Ó, mi nem költöztünk, vagy ilyesmi. Azért iratkoztam be ide, mert szépeket hallottam a suliról.

– Például? – kérdeztem, és örültem, hogy Carlyle már nem beszél kalózmódra.

– Például, hogy a Bukowskyban nagyobb szabadsága van a hatodikosoknak, mint máshol.

– Melyik suliból jöttél? – kérdezte Brayden.

– A Williamsből – felelte Carlyle.

Brayden halkán felszisszent.

– Ú, oda paterolták át Wyattet!

Szóval oda kellett átiratkoznia, gondoltam én.

– Még épp időben sikerült elszabadulnod onnan, Carlyle! – fűztem hozzá hangosan.

Carlyle megtorpant.

– Ki az a Wyatt?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Zoé megvonta a vállát.

– Senki érdekes. Csak egy rossz gyerek, akit kicsaptak a suli első hete után.

– Igazán? – mondta Carlyle. – És miért?

Zoé elkezdett motyogni valamit lopásról meg egy bunyóról. Látszott, hogy nem akarja kimondani, hogy én voltam, akit összeverték, ezért a megmentésére siettem.

– Megvert – mondtam nyugodtan. – Nem is kicsit.

Carlyle szemöldöke felszökött:

– Húha!

Zoé próbált jobb színben feltüntetni:

– Nem arról van szó, hogy elvert. Hanem arról, hogy te direkt nem ütöttél vissza. Elvi alapon. Szóval ja, az lehet, hogy feltörölte veled a padlót, de csak azért, mert hagytaad neki!

– Á – mondta Carlyle mosolyogva. – A Bukowsky hőse! Az vagy, ne tagadd!